

LIETUVOS KOMUNISTŲ PARTIJOS

KUPIŠKIO RAJONO KOMITETO

IR RAJONO DARBO ŽMONIŲ

DEPUTATŲ TARYBOS ORGANAS

STALINO KELIU

Elna nuo 1946 metų

Kupiškis,

1961 m. rugsėjo 30 d.

Šeštadienis

Nr. 78 (1561)

Kaina 2 kap.

LIETUVOS KOMUNISTŲ PARTIJOS XIII SUVAŽIAVIMAS

Rugsėjo 27 d. Vilniuje, didelio politinio pakilimo sąlygomis, prasidėjo Lietuvos Komunistų partijos XIII suvažiavimas.

SUVAŽIAVIMO DIENOTVARKĖ

1. Aple Tarybų Sąjungos Komunistų partijos Programos projektą. Pranešėjas—Lietuvos KP CK sekretorius drg. J. Maniušis.

2. Aple TSKP Įstatų projektą. Pranešėjas—Lietuvos KP CK sekretorius drg. A. Barauskas.

3. Lietuvos KP Centro Komiteto ataskaitinis pranešimas. Pranešėjas—Lietuvos KP CK pirmasis sekretorius drg. A. Sniečkus.

4. Lietuvos KP Revizijos komisijos ataskaitinis pranešimas. Pranešėjas—Revizijos komisijos pirmininkas drg. K. Liaudis.

5. Lietuvos Komunistų partijos Centro Komiteto rinkimai.

6. Lietuvos KP Revizijos komisijos rinkimai.

7. Delegatų į TSKP XXII suvažiavimą rinkimai.

Delegatų patvirtina suvažiavimo darbo reglamentą ir tvarką.

Pirmininkaujantis drg. A. Sniečkus suteikia žodį pranešimui apie TSKP Programos projektą Lietuvos KP CK sekretoriui drg. J. Maniušui. Po pranešimo vyko diskusijos.

Suvažiavimo delegatų išklaušė Mandatų komisijos pranešimą, kurį padarė Mandatų komisijos pirmininkas drg. J. Novickas.

Vakariname posėdyje toliau vyko diskusijos dėl Lietuvos KP Centro Komiteto sekretoriaus J. Maniušio pranešimo.

Suvažiavimas vieningai priėmė nutarimą dėl TSKP Programos projekto.

Po to suvažiavimas pradėjo svarstyti TSKP Įstatų projektą. Pranešimą tuo klausimu padarė

Kupiškio rajono partinę organizaciją Lietuvos Komunistų partijos XIII suvažiavime atstovauja:

LKP rajono komiteto sekretorius drg. A. BUDBERGIS,

rajo vykdomojo komiteto pirmininkas drg. Z. DERELA,

Kupiškio VI. Rekičiaus vardo vidurinės mokyklos direktorė drg. S. VYŠNIAUSKIENĖ,

„Salamiesčio“ kolūkio pirmininkas drg. B. ŠIMONIS,

„Vedrupio“ kolūkio pirminės partinės organizacijos sekretorius drg. A. DALINDA.

— Tik duokit man traktorį,— pasakė vaikinas kolūkio raštinėje.

Davė, Stasys išvažiavo į laukus. Šimtas hektarų suiraiškė jo valdomas traktoriaus. Ir štai vienas diena jam pasakė kolūkio pirmi-

Lietuvos KP Centro Komiteto sekretorius drg. A. Barauskas.

Po pranešimo prasidėjo diskusijos.

JAU vaikystėje Stasys Mažylis svajojo apie mašiną ir traktorių. Štai dėl ko, kai tik atsirado galimybė, jis baigė traktorininkų kursų. Grįžo Stasys Mažylis į gimtąjį savo kolūkį jau su traktorininko diplomu.

— Tik duokit man traktorių,— pasakė vaikinas kolūkio raštinėje.

Davė, Stasys išvažiavo į laukus. Šimtas hektarų suiraiškė jo valdomas traktoriaus. Ir štai vienas diena jam pasakė kolūkio pirmi-

RUDENINĖS VAGOS

ninkas Bronius Vilimas:

— Pats galėtumėt ir atsisakyti darbu dirbti...

— Kokį?— nustebė traktorininkas.

— O gi aš ir vadovau traktorininkų brigadai!

Stasys Mažylis susimano. Pagaliau sutiko. Ir štai jau ketvirtus metus jis vadovauja šauniesiems kolūkio traktorininkams.

O kaip gi sekasi jo traktorininkams?

Vienas iš darbščiausių ir energingiausių kolūkio traktorininkų yra Jonas Pečkus. Jis su savo pilno žirgų dirba jau nuo 1956 metų.

Daug tūkstančių hektarų per tuos metus suarė traktorininkas. Tada pat energingas ir darbštus vaikinai yra prikabintojas Bronius Mažomis. Jų darbu patenkinti gyla. Pastarasis irgi yra traktorininkų kursų.

— Vyrai su galva,— taip apie jį atsiliepia kolūkiečiai.

J. DUNDULIS „Šatėnės“ kolūkis.

Ir atsiliekančiame
kolūkyje

siekiame gerų rezultatų

pieno gamyboje

Su dideliu dėmesiu perskaičiau Tarybų Sąjungos Komunistų partijos Programos projektą. Ypač mane sudomino pieno gamybos didinimas, kadangi tai mano pagrindinis darbas, kasdieninis rūpestis. Štai Programos projekte skaičiau, kad pieno gamyba per artimiausius dešimt metų turi padidėti du kartus, o per dvidešimt metų net iki trijų kartų. Žinoma, skaičiai nemaži, bet sąžiningai visiems dirbant, mūsų, melžėjų, darbą kiek galima palengvins, mechanizavus, tikrai pasieksime nurodytus rodiklius.

Dabar nors kiek norėčiau pakalbėti apie mūsų „Pyvesos“, kolūkio karvių melžėjų pasiekimus pieno gamyboje, pasidalinti savo mintimis apie melžėjų darbą, savo pačios rezultatus. Visų pirma, tenka prisipažinti, pas mus pieno primelžiama dar nedaug. Todėl kaip tik ir norėjusi iškelti visas tas negeroves, kurios mums trukdo didinti pieno kiekį, norėjusi pasitarti, kaip viso to išvengti.

Šiais metais mes, kolūkio karvių melžėjos, išpareigojom iš kiekvienos karvės vidutiniškai primelžti po 1700 kg ir 100 ha naudmenų pagaminti po 180 cnt pieno. Išpareigojimai, kaip matote, nedideliai, tačiau ir šiuos išpareigojimus mes sunkiai bepajėgume įveikti. Štai iki rugsėjo pirmosios dienos, per aštuonis šiu metų mėnesius, visos mūsų melžėjos iš kiekvienos karvės vidutiniškai primelžė tik po 879 kg ir 100 ha naudmenų pagamino po 99,1 cnt pieno. Metai baigiasi, o darbo dar daug. Tenka susirūpinti, kaip įvykdyti prislėgtuosius išpareigojimus.

Mano nuomone, mes iš karvių primelžiame tiek

mažai pieno todėl, kad kolūkio visuomeninė banda dar nepakankamai produktyvi. Yra nemažai karvių, kurios liko nesukergtos, bergždžios. Žinoma, kada bandoje iš 108 karvių tik 48 pilnai pienoingos, sveikos, gerų darbo rezultatų pieno gamyboje sunku ir pasiekti. Mūsų merginos, karvių melžėjos, stengiasi, dirba sąžiningai, bet vis tiksliai sunku, kada artelėje nėra zootechniko, su kuriuo galima būtų pasitarti, daugiau per jį išreikalauti iš kolūkio valdybos. O kartais reikalauti net batinai. Juk be gerų pašarų karvės pieno daug neduos. Tačiau pas mus pasitaikydavo ir tokių faktų, kada žiemos metu karvės nepakankamai gaudavo šieno, koncentratų, kurių trūkumas ir paveikė karvių pienoingumą pavasario metu.

Karvių melžėja kolūkyje aš dirbu jau šešti metai. Per tą laiką teko pamatyti visko—ir nesėkmių, ir džiaugsmo. Viena tik pasakysiu: jeigu kiekviena karvių melžėja sąžiningai prižiūrės savo karvę, jas pakankamai šers, girdys, tai ir pieno primels kur kas daugiau. Aš turiu tokių gerų draugų, kaip Elžbieta Alešianaitė ir kitos, kurios tikrai gerai dirba ir batinai pasiekia geresnių rezultatų pieno gamyboje. Dabar aš prižiūriu 16 karvių, iš kurių nuo metų pradžios vidutiniškai primelžiau daugiau kaip po 1500 kg pieno iš kiekvienos. Savo išpareigojimus—iš kiekvienos karvės primelžti po 2,050 kg pieno—aš tikrai įvykdyti. Tai mano dovana TSKP XXII suvažiavimui.

B. ŽOŽAITĖ

„Pyvesos“ kolūkio karvių melžėja

Skubiai taisytina

ŽUSTA TUKSTANČIAI

Šiais metais „Laukminiškių“ kolūkio žemdirbiai linus išaugino 31,5 hektaro plote. Linai užderėjo neblogai.

— Už linus turėsime tikrai nemažai pajamų,— džiaugėsi kolūkio vadovai ir linų augintojai.— Tik juos reikės laiku nuimti, nedelsiant paruošti realizavimui...

Taigi, reikės...

Tik labai blogai, kad iki šioliečiai beveik dar netvarkomi. Tiek kolūkio valdyba, tiek pats jos pirmininkas Tautvilius Jokubka visiškai nebesidomi linais. Rytoj jau spalio mėnuo prasideda, o čia linų nurauta vos keli ha. Kai tuo tarpu pirmiaujantys kolūkiai, apsukresni šeimininkai jau dešimtis tonų linų išvežė į fabrikus ir pardavė.

— Mūsų kolūkio vadovai nemato tūkstančių,— sako kolūkiečiai.

Jie teisūs!

O. OLŠAUSKAITĖ

VĖLUOJANT — NUOSTOLIAI NEIŠVENGIAMI

Neblogus kukurūzus šiais metais išaugino „Vedrupio“ kolūkio žemdirbiai. Daugiau sia jų yra antroje brigadoje, kur brigadininku dirba Aloyzas Kulpavičius.

— Pamiršo artelės vadovai kukurūzus,— kalba kolūkio nariai.— Jau dabar spėjo šalnos apgadinti jų lapus, o kas bus toliau, jei valdyba, brigadininkas neorganizuos jų nuėmimo?

Tikrai—vedrupiečiai vieni iš paskutiniųjų pradėjo nuimti kukurūzus. Dėl tokio apsilėdimo neramus ir galvijų fermos vedėjas Antanas Sabaliauskas. Juk jei nebus žiemą gyvuliams pakankamai sultingųjų pašarų, siloso, ne kaip bus ir su pieno gamyba.

D. KARIŪNAS

Kupiškėnai siūlo

GAUSINTI

VISUOMENINĮ TURTA

TSKP Įstatų projekto šeštame skyriuje sakoma, jog partinė organizacija turi siekti, kad kiekvienas komunistas visą savo gyvenimą pats vykdytų ir skiepytų darbo žmonių moralės principus, išdėstyti TSKP Programoje. Toliau sakoma, kad kiekvienas komunistas turi rūpintis išsaugoti ir gausinti visuomenės turtą. Atrodo, to paties skyriaus „h“ poskyrio teiginį, kur kalbama apie visuomenės turtą, reikėtų formuluoti taip: „...Partinė organizacija turi siekti, kad kiekvienas komunistas rūpintųsi išsaugoti ir gausinti visuomenės turtą, atsisakant savo asmeninių interesų.“

Didelė garbė būti partijos nariu. Todėl kiekvienas komunistas, žengdamas masių priešakyje, kuriant komunistinę visuomenę, visur turi rodyti asmeninį pavyzdį. Komunistas iki minimumo privalo atsisakyti asmeninio turto ir tuo pačiu daryti viską, kad būtų gausinamas visuomeninis turtas. Kuo bus gausnis visuomeninis turtas, tuo darbo žmonės greičiau galės reikalauti pagal poreikius.

E. DORONDOVAS

„Adomynės“ kolūkio pirminis partinės organizacijos sekretorius

VISUOMENINIAIS
PAGRINDAIS

„...plačiai įtraukti komunistus į partinį darbą neatsitais darbuotojais, visuomeninės veiklos tvarka“. Taip sakoma TSKP Įstatų projekto penktojo skyriaus „e“ poskyryje. Tai—labai teisinga. Mano nuomone, jau dabar prie partinių komitetų turi dirbti daugiau neatsitais darbuotojų visuomeniniai pagrindais. Jie turėtų palaipsniui pakeisti etatinius darbuotojus. Pavyzdžiui, galėtų būti organizuojami neatsitais propagandos-agitacijos, žemės ūkio skyriai.

M. KARNIŠOVAS
TSKP narys

„Tiesos“ kolūkis.

DAR APIE
SMULKIASAVININKISKAS
NUOTAIKAS

Svarstant TSKP Programos ir Įstatų projektus, respublikinėje spaudoje ir rajono laikraščioje daug kalbama apie tai, jog Partijos nariai turi kovoti su smulkiasavininkiskomis nuotaikomis. Šiuo klausimu aš noriu pareikšti savo nuomonę. Man atrodo, kad dabar, žengiant į komunistinę visuomenę, partijos nariai visur ir visuomet jau dabar turi rodyti pavyzdį, kaip reikia kovoti su smulkiasavininkiskomis nuotaikomis. Todėl tie asmenys - komunistai, kurie turi asmeninius gyvenamuosius namus miestuose, miesto tipo gyvenvietėse ir jeigu jie toliau nori būti partijos nariais, privalo pasistengti, kad pirmoje eilėje būtų suvisuomeninti jų namai. Aš siūlau, jog naujame TSKP Įstatų projekte būtų pažymėta, kad partijos nariais negali būti asmenys, turintieji nuosavus gyvenamuosius namus (miesto vietovėse).

JUOZAS POVILONIS
TSKP narys, darbininkas-kalkininkasMŪSŲ
REIDAS

UŽ SAVALAIKĮ ŪKINIŲ DARBŲ ATLIKIMĄ!

Paskelbti istoriniai dokumentai—TSKP Programos ir TSKP Įstatų projektai—žemės ūkio darbuotojams kelia svarbų uždavinį: artimiausiu metu padaryti viską, kad būtų padėtas tvirtas pagrindas sekančių metų gausiems derliams išauginti. Kaip gi supranta šį rimtą uždavinį „Neries“ kolūkio žemdirbiai?

Žemės ūkio artelei vadovauja Bronius Petrulis. TSKP XXII suvažiavimą pasitinkant, čia tikrai jau nemažai padaryta, vykdančios prisilmtuosius socialistinius išpareigojimus pleno bei mėsos gamyboje. Neblogai padirbėjo rūgiapiūtėje, sėjant žiemkenčius ir laukininkystės brigadų žemdirbiai. Ypač gerai dirbo mechanizatoriai. Štai Antanas Valma ir Povilas Vanagas sąžiningai prižiūrėjo ir išaugino gėrus kukurūzus, o dabar antroje brigadoje sėkmingai ir sparčiai juos silosuoja. Ir vis tik tai nelabai gražiai gaunasi, kada vienį stengiasi, dirba, kiti tuo metu suranda sau kitokį „darbą“, mat, jiems nerūpi kolūkio reikalai.

Kodėl, pavyzdžiui, pirmoje ir trečioje brigadose, kur brigadininkais dirba Leonas Aleksa ir Antanas Kalamaž-

KADA VIENI DIRBA, O KITI...

nikas, visada laiku ir aukštame agrotechnikos lygyje atliekami įvairūs ūkiniai darbai? Štai pirmoje brigadoje laiku buvo užbaigta žiemkenčių sėja, laiku griebtasi kukurūzų derliaus sudorojimo ir dabar sparčiai gaminamas kukurūzų silosas. Trečioje brigadoje taip pat sąžiningai kolūkiečių netruksta. Čia irgi žiemkenčiai pasėti, kukurūzai silosuojami, pradėtas rudeninis arimas. Trečioji brigada pirmoji arteleje pradėjo bulvėlų ir jau pirmomis dienomis nukasė virš keturių hektarų bulvių. Ypač gerai, sąžiningai dirba Jonas Aleksa, Povilas Šilkinis, Bronius Navarskas, Vilijus Balčiūnas ir eilė kitų brigados kolūkiečių, kurie nelaukia, kol brigadininkas atels raginti į darbą. Dabar pirmajai ir trečiajai brigadoms reikia sukursti su rudeniniu dirvų arimu, mėšlo išvežimu į tuos plotus, kur sekančiais metais numatoma sodinti kukurūzus bei cukrinius runkelius.

Visai kitas vaizdas ketvirtoje brigadoje, kuriai vadovauja Vladas Kurulis. Su šia brigada arteles pirminin-

kul tikrai nemaža rūpesčių. Kas gi trukdo šiam brigadininkui žengti su aukščiausiais minėtoms brigadoms vadovais? Kodėl šioje brigadoje visi ūkiniai darbai labai dažnai delsimai, vis dar nesilaukia koma visų agrotechnikos reikalavimų? Skundžiamasi darbo jėgos stoka. Bet tai—nepasitelsinimas. Brigadoje yra žmonių, galinčių pilnai dirbti, tačiau jie, matyt, prisžiūrėjo savo brigadininko nerangumo ir patys sulingo. Štai—Marė Vogulienė, Marė Minkevičiūtė, Antanas Aleksa, Vytautas Matuzevičius; jiems savi sklypeliai—arčiau širdies—kaip brigados laukai. Todėl nestebėtina, kad brigadoje dar ir dabar surasime nemažą nesuvestų rugelių, vasarojaus, dar yra brigadoje ir nesukustų raženų, jau nekalbant apie rudeninį arimą arba mėšlo išvežimą į laukus. O juk brigadoje yra ir gerų, sąžiningų kolūkiečių, kaip Alistratas Minkevičius, Kazė Dyraltė ir eilė kitų, kurie nesutinka su tokia tvarka brigadoje ir brigadininkui Vladui Kuruliui sako: „Sukrusk, Vlada, mesk žvalgesis į puslitiuką!.. Darbas laukia!“

Ir žinoma, jeigu visose brigadose sąžiningai, savo laiku bus atliekami visi ūkiniai darbai, tuomet ir su išpareigojimais bus kita kalba, bus padėtas tvirtas pagrindas sekančių metų visų kultūrų gausiems derliams gauti.

P. ZAPUSTAITE

Kolūkio buhalterė
B. JONUŠKA
(„Stalino kelias“ koresp.).

KORESPONDENTŲ POSTAS PRANEŠA

KAI SPECIALISTAS NEPAATEISINA SAVĖS

Prieš porą metų, ką tik baigus Vabalninko žemės ūkio technikumą, į „Naujo gyvenimo“ kolūkį produktivumo dirbtinai. M. Viksvaitė. Valdya ją paskyrė zootechnikės pareigoms. Iš pradžių, nieko nepasakys, mergina dirbo neblogai. Tačiau—tik iš pradžių. Vėliau ši darbą apleido. Arteles valdyba nusprendė, kad jauna mergina sunku, ir, jei pačiai pareikšaujančios, paskyrė raguočių fermos vedėja. Tačiau ir fermoje M. Viksvaitė apleido visų kergimų...

Stai dėl ko dar ir šiandieną kolūkis negali didžiuotis pleno gamyba. O juk septynmečio planas, partijos Programos projekte keliami uždaviniai ypač dabar reikalauja nuolat didinti pleno gamybą, gerinti visuomeninę bandą. Kolūkio valdyba turi imtis visų priemonių, kad galvijų fermoje padėtis diena iš dienos gerėtų. Tik tada bus sėkmingai įvykdyti prisiminti socialistiniai išpareigojimai pleno, mėsos gamyboje.

P. JANAUSKAS

Mintys apie kapitalizmo

saulėlydį

Naujame TSKP Programos projekte apie pasaulinio kapitalizmo krizę sakoma: „Prasidėjo imperIALIZMO saulėlydžio ir žlugimo laikotarpis. Nesulaukiamas irimo procesas apėmė kapitalizmą nuo pačių pagrindų iki viršūnės: jo ekonominę ir valstybinę santvarką, politiką ir ideologiją“.

Šį ryškų ir taiklų kapitalizmo apibūdinimą akyvaiz-

džiai patvirtina nūdienės monopolistinės buržuazijos politika, slekianti įvairiausiomis priemonėmis gelbėti kapitalizmą. Paskutiniuoju metu ypač suaktyvino savo veiklą svarbiausieji „kapitalizmo gelbėtojai“—Amerikos imperialistai. Apsimiesdami gina laisvę, į kurią niekas nesikėsina, jie nori išmė-

ginti taiklingų tautų tvirtumą, mėgina visus įbauginti. Tačiau iš tikrųjų jie yra patys išsigandę, išsigandę socialistinio keltio, kuriuo trečdalis žmonijos pradėjo savo žygi į komunizmą. Dabar jau visiems aišku, kad imperializmas negrįžtamai prarado valdžią žmonijos daugumai. Dabar žmonijos istorinį vystymąsi apsprendžia pasaulinė socialistinė sistema bei visos jėgos, kovojančios prieš imperializmą. Štai todėl nesunku suprasti, kodėl kapitalistai laikas nuo laiko ima karštingai nerimauti ir akiplėšiškai šūkauti apie tariamą pavojų Berlyne ir pan. Bet ar Berlyne esmė? Revoliucijos baimė, socialistinių šalių laimėjimai, darbo liaudies judėjimas visame pasaulyje—štai kur esmė, štai kas verčia tarptautinį kapitalizmą karščiuotis, pūsti Berlyno bei kitokias problemas iki karinės isterijos.

Amerikos monopolijos su savo angliškais ir prancūziškais sąjungininkais atvirai padeda atkurti Vakarų Vokietijos imperializmą, grąsi-

Darbininkai —
partijos XXII
suvažiavimui

Vieną dieną statybos remonto kontoros kieme pasirodė vidutinio amžiaus, aukštas, stiprus vyras.

— Tai naujas mūsų betonuo-

tojas,—kalbėjo tarp savęs darbininkai.—Idomu ko jis vertas?.. Toks pokalbis vyko prieš šešis metus. Balys Kazlauskas tikrai parodė, ko jis yra vertas, kas jis per žmogus.

—Pirmūnas!—dar neprabėjęs nei metams, kalbėjo statybos remonto kontoroje.

Tačiau kaip gi dabar jam einasi, kai statybos remonto kontora persiformavo į statybos barą?

Štai mes minėtoje įstaigoje. Ant sienos kabo Garbės lenta. Tarp kitų geriausių įstaigos darbininkų bei tarnautojų mato ir Balio Kazlauskio nuotrauką. Jau vien tai mums daug pasako, kaip dirba Balys Kazlauskas.

Balys Kazlauskas—darbštus, tikras tarybinis žmogus, savo pasiekimus dabar skiriančias TSKP XXII suvažiavimo garbei.

V. MASILIONIS

Pirminis partinės organizacijos sekretorius

nantį taikai ir visų tautų saugumui.

Jungtinės Amerikos Valstijos ir kitos Vakarų valstybės išsisukinėja nuo taiklingų pasiūlymų, išleidžia milijoniškas sumas ginklavimuisi. Rugsėjo 10 dieną spaudoje paskelbtame TSRS Ministrų Tarybos Pirmininko N. Chruščiovo pareiškime pažymima, kad dabar JAV karinis biudžetas sudaro daugiau kaip 50 milijonų dolerių. Užtenka pasakyti, kad dabar JAV apie tūkstantį įmonių užimtos raketinių branduolinių ginklų gamyba. Vakarų Vokietija per pastarąjį dešimtmetį vien tik oficialiais, aiškiai nepilniais, duomenimis išleido kariniams tikslams maždaug tiek pat, kiek Hitleris išleido per laikotarpį nuo 1933 metų iki antrojo pasaulinio karo pradžios.

Supuvusio vaisiaus, kaip sako liaudies priežodis, nesulaukysi ant medžio. Prieš šį dėsni yra bejėgiai bet kokie atgyvenusios savo amžių kapitalistinės santvarkos gelbėtojai.

D. RODA

VERUTĖ PEREKŠLYTĖ —

ŽMONĖS

laukininkystės žymūnė

Pirmos laukininkystės brigados laukuose vienodai tarška kertamoji. Jauna, šviesiaplaukė mergina eina paskui mašiną ir riša priekus miežių pėdus.

— Kaip sekasi darbas? — užkalbinam šautinį rišėją. Verutė vikriai suriša miežių pėdą, išsitiesia. Atgalia ranka nubraukia ant kakto užkritusias šviesias garbanas ir nusišypso.

— Skubam. Norim kuo greičiau užbaigti vasaros nuėmimą. Be to, su trečios laukininkystės brigados žemdirbiais lenkyniaujame. Nenorime paskutinieji pabaiguoti švęsti.

Tai pasakiusi, Verutė Perekšlytė nuskuba paskui kertamąją. Ir vėl jos vikrios, darbsėtos rankos riša priekus miežių pėdus.

Tiesiai per nuplautų miežių lauką atsukta pirmos laukininkystės brigados brigadininkas Vytautas Žalnerianas. Jis trumpai stabteli prie kertamosios, pakalbina Verutę ir pasuka prie mūsų.

— Tai geritės mūsų šaukštosios Verutės darbu? — užklausa jis prisisveikindamas.

Mes, pritardami jo žodžiams, linktelime galvomis.

— Tai — geriausia brigados darbininkė, — tęsia toliau Vytautas Žalnerianas. — Jeigu visi taip dirbtų, kaip Verutė, tai seniai laukuose nebūtų nei vieno pėdo vasarojaus.

Šiuos brigadininko žodžius palydėjo daina, atsklidusi iš pamiškės, iš ten, kur baigėsi miežių laukas.

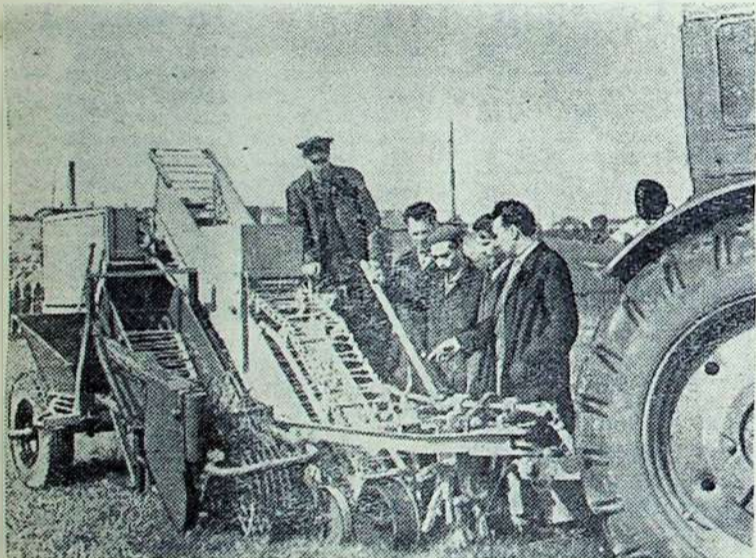
— Mūsų Verutė dainuoja, — pratarė brigadininkas. — Ji visada ir visur nepamiršta dainos. Žiarek, darbo diena baigiantis, ne vienam pavargus, ir gera nuotaika prapuola. Bet vos Verutė pradeda dainą, ir vėl visų veidai pragiedrėja.

Klausėmės brigadininko žodžių, o laukais plaukė daina, tokia nuoširdi, jaudinanti. Ir atrodo, kad dainuoja ne Verutė, o viena didžiulė ir darbšti kolektyvinė šeima, savo nepavargstanciomis rankomis kurianti šviesų komunizmo rytojų.

B. ŠEŠTOKAITĖ
V. PIKELIS

«Vienybės» kolūkis.

NAUJAS RUNKELIŲ NUĖMIMO KOMBAINAS

Jonas Juodakys iš «AUKŠTUPENŲ» kolūkio eina jau aštuntą dešimtį metų. Bet jam sveikatos ir energijos kartais pavydi net ir jauni. Šis darbštus kolūkietis žiemą šeria arklius, dirba kitus ūkinius darbus. Praėjusią vasarą jis ganė kolūkio galvijų bandą, dirbo laukuose.

J. MATEKONIS

Nesenai «TIESOS» kolūkio I laukininkystės brigadininku dirba Vilius Balčiūnas. Tačiau jau iš pat pirmųjų dienų naujasis brigadininkas ryžtingai šalina trūkumus, padarytas klaidas, griežtai kovoja su drausmės pažeidėjais. — Ona ir Elžbieta Abojytėmės, o darbščius kolūkiečius dar labiau skatina darbui.

F. KARIAUSKAS

Gerą linų derlių šiais metais išaugino «ŽALGIŲ» kolūkio linų auginimo grandies darbininkas Vladas Silūnas. L. n. n. v. 28 ha nurauti, dabartinis metu

Lietuvos žemės ūkio mechanizacijos ir elektrifikacijos mokslinio tyrimo instituto, Liaudies ūkio tarybos ir «Žalgirio» staklių gamyklos inžinieriai sukurė vieną iš geriausių runkelių nuėmimo kombainų, SKV-1,0*.

Nuotraukoje: Vilniaus staklių gamyklos «Žalgiris» cecho meistras A. Kisilovas, technologas E. Starožilovas, inžinierius-konstruktorius A. Pilėkšis. Lietuvos žemės ūkio mechanizacijos ir elektrifikacijos mokslinio tyrimo instituto vyr. mokslinis bendradarbis V. Skrebyš ir vyr. inžinierius-konstruktorius G. Piktura tikrina naujo kombaino veikimą.

V. Bražo (ELTOS) nuotr.

vyksta jų paruošimas. Nuo 20 ha linai suvežti į pastoges.

R. LAUCIUS

Pamėgo «MŪSŲ RYTOJAUS» kolūkio kolūkiečiai tarybinį spausdintą žodį. Tik visa bėda, kad laiškininkė Adelė Narbutaitė spaudą pristatinėja labai nereguliariai. Ne kartą per savaitę, bet kiekvieną dieną spauda turi pasiekti kolūkietį.

V. ŠALKAUSKAS

ŠIMONIEČIAI PATENKINTI

Vis dažniau ir dažniau respublikos teatrų kolektyvai apsilanko ne tik Kupiškėje, bet ir rajono kolūkuose. M. Melnikaitės vardo kolūkio centre Šimonyse jau lankėsi visa eilė teatrų kolektyvų. Tai — Panevėžio dramos teatro aktorai su drama «Pirmasis Viki ballus», Kauno lėlių teatras su vėlika «Nuostabi mašina» ir kt.

Ne tik M. Melnikaitės vardo, bet ir kitų kaimyninių kolūkių kolūkiečiai noriai, skaitlingai lanko spektaklius, domisi vis labiau augančiu tarybinio menu. O tai daug pasako — juk šlandieną kolūkietis darosi vis reiklesnis: jis ne tik moka auginti brandų javą, gaminti gyvulininkystės produktus, bet taip pat moka ir kultūringai pailsėti, praleisti laisvalaikį.

V. GEGUTYTĖ

DIRBTI REIKIA VISIEMS

Kas nežino M. Melnikaitės vardo kolūkėje gyvenančio Antano Trumpicko. Darbštus kolūkiečiai laiko jį nepataisomu tinginiu, o tinginiai — vos ne savo vaidu. Nei pridėsi, nei atimsi. Abejoti teisūs. Dirbo A. Trumpickas pirmoje laukininkystės brigadoje laiškininku. Tik gaila, kad jo «darbas» — darba nebuvo panašus. Nuvyksta A. Trumpickas į Šimonys paimiti laikraščius, laiškus, o čia užkandinė kaip tyčia netoli stovi. Ir kaip gi neužsikvėsi baltakės išgerti, jeigu pagunda prie jos tokia didelė. O geria jis jau tol, kol akys migla pasidaro. Vieną sykį taip vargšelis nusivaišino, jog, po galvos pasidėjęs krepšį su spauda, viduryje kelio purve gulėjo. Nuo to įvykio ir ši darba A. Trumpickas prarado. Bandė kolūkio valdyba jį vėl prie darbo pritraukti, bet iš to nieko neisejo.

— Aš traumą turiu, — aiškina A. Trumpickas ir rodo valdybos nariams kažkokius pažymėjimus.

Tuo tarpu sąžiningi kolūkiečiai su pasipiktinimu kalba:

— Gali jis dirbti, tik noro reikia.

Tikrai, laikas būtų A. Trumpickui pradėti nuoširdžiai dirbti, o ne slampinėti malkaujant po Šimonių girią.

B. JAUTAKYS

Mūsų medžiagos pėdsakais

„APIE VIENĄ SKUNDĄ“

Tokio pavadinimo korespondencija buvo atspausdinta «Stalino keliu» laikraščio 71(1554) numerio. Joje restorano direktorė N. Červonikova rašė, kad Jonas Kazlauskas, atvykęs į restoraną neblaivus, reikalavo degtinės, o kada patarnautojos atsiskė jam parduoti degtinę, jis parašė skundą, kad pastarosios nemandagiai aptarnauja klientus.

Rajono milicijos skyriaus viršininkas J. Deksnys redakcijai praneša, kad išskirti faktai teisingi. J. Kazlauskas nubaustas administracine tvarka.

Kritika ir bibliografija

Pasakojimas apie rūsčiuosius metus

Žmonija žino Pankracą ir Štuthofą, Maidaneko dujų kameras, Osvencimą, Ravensburgo ir kitus mirties fabrikus. Tarybų Lietuvos darbo žmonės neužmiršo ir niekad neužmirš Pankracą, Kauno fortą, Alytaus, Pionirijos miškų... Prie kiekvieno buvusio apskrityties centro ir didesnio valsčiaus miestelio liko kapinynai, žiurpūs praėjusios liudininkai, bylojantys apie hitlerininkų bei jų tarnų — lietuvių buržuazinių nacionalistų kruvinus darbus. Keturi tūkstantiniai nieko nekaltų tarybinių žmonių hitleriniai budeliai nužudė Kupiškėje. Apie žvėriškas žudynes Kupiškėje pasakoja rajono laikraščio darbuotojas žurnalistas Vl. Jasinskis, neseniai išspaudęs išėjusioje knygoje «Šviesi saulėtekis».*

Apybraižų herojai — paprasti darbo žmonės, kurie norėjo gyventi, dirbti, mylėti, bet jų troškimus nutraukė žudikų kulakos. Iš begalės fašistinio smurto veiksmų autorius atrinko tik keliolika būdingesnių epizodų, keliolika žmonių.

Skaitytoja jaudina jau patę pirmasis vaizdelis apie septyniolikametį komjaunuolį Vytautą Ramoną, kuris žudymo vietoje į esančią ašviedę akmeniu. O kai Vytautą pakirto kulka, likę gyvieji nebeištvėrė. Jie puolė hitlerininkus. Įvyko trumpas, bet baisios ir kruvinos skerdynės. Žmonės kovojo plikomomis rankomis, krito ir vėl kėlėsi, bet nepasidavė iki paskutinio atodūsio.

Darbo žmonių neapykanta žudikams atsivėja visos rinkinio

*) Vl. Jasinskis «Šviesi saulėtekis». Valstybinė grožinės literatūros leidykla, 1961 m.

apybraižos. Autorius stengiasi pavaizduoti mirti pasmerkusių tarybinių žmonių valingumą ir kitus mirties fabrikus. Tarybų dvasios stiprumą. Skaitytojas tartum gyvą matė seną revoliucionierių Aleksą Varakčevičių, kuris tėškė karo komanantui Vernerui Lioreviantau, Martyną Janulaitį, komjaunuolį Liudą Didžiulį, Bartusevičių su dviem sūnumis ir daugelį kitų, kurių nebaigino pavojus ir kurio paniekino net pačią mirtį.

Rinkdamas medžiagą apie hitlerininkų ir lietuvių buržuazinių nacionalistų siautėjimą Kupiškio apylinkėse 1941—1944 metais, autorius susidomėjo Alekso Petrausko likimu. Kupiškėnai pasakoja, kad matė jį mirtininkų būryje. Tačiau pasirodė, kad A. Petrauskui pasisekė pasprukti iš baltaraišių nagų. Apie Alekso Petrausko išgyvenimus hitlerinės okupacijos metais ir tiesiog neįtikėtiną jo išsigelbėjimą pasakojama apybraižoje «Jį pasmerkė mirti», užimančioje didesnę pusę knygos.

Gyvai parašyta apybraiža «Vokietis Martynas». Ji skamba kaip novelė. Skaitytoja negali neįsivaizduoti tokio vaizdelio bei apybraižos, kaip «Motinos skausmas», «Kruvinoji naktis», «Mirties kolona».

Knygoje paminėta daug hitlerininkų bei buržuazinių nacionalistų žudikų pavardžių, duodamos jų charakteristikos. Prieš skaitytoją akis iškyla lietuvių tautos duobkasių — buržuazinių nacionalistų pascidavėliškų veidas.

«Šviesi saulėtekis» — tai dar vienas jaudinantis dokumentinis pasakojimas apie rūsčiuosius hitlerinės okupacijos metus.

A. VABALAS
(ELTOS koresp.).

ATEISTAI ŠYPSOSI

VISŲ ŠVENTŲJŲ ŠVENČIAUSIOJI...

(Pasaka — ne pasaka)

Ne už devynių marių, ne už devynių girių, o čia pat, už Kupiškio geležinkelio stoties, gyvena ir tobegyvena visų davatkėlių pamaldžiausioji, visų šventųjų švenčiausioji... Gyvena sau, šventą dieną garbina, karštas giesmes traukė ir į žydų dangų vis žvalgėsi, ar nepamats ten juodų debesėlių, ar nepamats Jėzaus Kristaus.

— Išklausyk ganytojaul! Išklausyk, sergėtojaul ir gundytojaul, — kalba ji, pakėlusį į dangų pamaldžias akis. — Nebėra pasaulėje doro žmogaus, viš, paskustros, bedieviai ir šventieji, pagonyi ir nekrikštaiti Tik aš vienintelė, tik aš!

O dienos vis bėgo, kaip putotos upės pavasarį, kaip sraunūs kalnų upeliai, garmėdami ir žioklėdami. Ir nukreipė kartę šį davatkėlė akis į žemę, į nuodėmių ir pagonyių pilną žemę.

Žiūrį ji, o čia, prie pat jos namų, didžiausias blekų fabrikas išaugęs. Kaminais padangę remia. O geležinkelio stoties, nei kaip pasakyti, nei kaip pasakoti — pilna naujaujų namų, gatvė asfaltu išlieta, milžiniški sandėliai... Ir ko tik čia nepriaukę, ko tik nepridėję... Tačiau tai dar pusė bėdos. Labiausiai davatkėlei širdį sudrebino prie pat trobos langų atsidūrai gatvė...

— O jūs, nekrikštaiti, nelikrapštykite manęs! — šūrio davatkėlė ir, nutrūkusį kryžį, «piktas drasias» omė žegnati. — Neteisai aš!

O darbininkai — bedieviai stori ir šypsnai, kad senų laikų tamsus galvas jiems kelių nori pastoti...

— Jėzus padėsi! Marija pamatys! O jėga jų dar bus maža, dukterj! Aldang pasakvėsiu! Jai klūvu, tai tūta per mano žemę auties kiti!

Visą pasaulį prakėlė davatkėlė, vienas bedievis pėkloje pažadėjo eudginginti.

Davatkė E. Tušlivenė, prieiklavusai kunigų, keikla kaimynus, pažįstamus, darbininkus — vienas netikindžiuosius. Bet ką gi jai padarysi, negi užkimsi berną. Jos balsas taip ir lieta vienintė. Tokio žmonės mums naujūmėse žinios, kurių atnešė naujas, kūrybinis gyvenimas!

K. GRUŽAUSKAS
L. BALČIŪNAS

KAIP DVARININKAS TAPO „STEBUKLINGU“

Tarp Tirkšlių ir Žemalės miestelių Lelaičių kopyčios rasyje yra vieno stambiausio Žemaitijos feodalo, dvarininko Jono Stirpeikos palaikai. Kunigų mulkinami, aplinkinių Žemaitijos parapijų valstiečiai apie tris amžius laike jo kūrą stebuklingu, meldėsi prie dvarininko karsto, nešė aukas.

Kaip šis darbo žmonių engėjas po mirties tapo „stebukladariu“, šiandieną paaiškėja iš archyvinų dokumentų ir senų žmonių pasakojimų.

Septynioliktojo amžiaus pradžioje kovoti su protestantizmu į šianrines Žemaitijos apylinkes — Židikus, Skvoda, Ketanus ir kitur — atsikraustė vienuoliai jėzuitai. Jiems atėjus, Žemaitių žemėje prasidėjo „stebuklai“. Pirmas „dyvas“, vienuolių rodomas žmonėms per pamokslus, buvo „šventa knyga“. Vienuoliai pasakojo, kad šią „stebuklingą“ knygą jiems padovanojęs pats popiežius. Ji nedeganti ugnyje, galinti žmogų prikelti iš numirusių ir t. t. Tačiau žemaitiai labai abejingai žiūrėjo į šią knygą, kuri nieko nesiskyrė nuo kitų ir, jiems ma-

tant, nedarė jokių stebuklų. Jėzuitams būtinai reikėjo stebuklo. Ir jis įvyko.

Vieną penktadienį prieš kalėdas klebonijoje staiga mirė bernas — samdiny. Karstas su jo palaikais buvo pastatytas Židikų bažnyčioje. Kunigui — vienuoliui laikant iš „šventos knygos“ gedulingas pamaldas, staiga ant grindų nukrito karsto viršus ir jame atsistojo... numirėlis. Bažnyčioje buvo žmonės emė aplūti iš baimės. Tik vienas kunigas nesumišo: jis iškilmingu balsu užgiedojo „Te deum laudamus“.

„Prisikėlęs“ iš numirusių bernas nuėjo į dingo iš Židikų „stebuklas“ vienuoliams davė nemažai pelno. Bet žmonės pradėjo kalbėti, kad bernas buvęs jėzuitų papirklas, ir „stebuklo“ stovė emė blankti.

Netrukus jėzuitams vėl atsirado proga pakelti žmonių akyse savo reputaciją. 1611 metais sunkiai susirgo jėzuitų globėjas ir bičiulis, Lelaičių dvaro savininkas Jonas Stirpeika. Priėmęs paskutinį palepimą, ligonis iš slaptavietės sienoje išėmė litro talpos metalinį indą su auksiniais pinigais ir įleikė vienuoliui „dievui ant garbės“. Po kelių dienų dvarininkas mirė, ir vienuoliai, atsidėkodami už auksinius, prisėmė sau laidojimų rūpesčius. Stirpeikos laovnas buvo slapta išbaizamuotas, aprengtas Jono Krikštytojo rūbais ir puošniam karste paguldintas dvaro rūsyje. Ant rūsio įžvalgas vienuoliai pastatė kopyčią.

Pradžioje kiek laiko, o dvarininko kūnas nesikeitė. Kaimiečiai, nieko nenusimanydami apie balzamavimą, nežinojo ką ir kalbėti apie šį nematytą reiškinį. Žinoma, jiems viską „išaiškino“ vienuoliai. Jie emė skelbti, kad už dievobaimingą dvarininko gyvenimą žemėje dievas suteikęs jo palaikams stebuklingą galią. Dabar reikia melsis dievą malonų ir aukoti aukas. Prie lavono buvo uždegotos žvakės, pastatyta didžiulė „karbonka“ pinigams, ir feodalas, neseniai čiažės blizūna savo baudžiauninkų nugaras, dabar emė jiems su jėzuitų pagalba rodyti „stebuklus“, labai panašius į tą, kuris įvyko su klebono bernu.

Ėjo šimtmečiai. Žmonės pradėjo pamiršti legendas apie „stebuklingą“ dvarininką. Gal bāt, tos pasakos visiškai nebūtų pasiekusios mūsų dienų, jeigu ne Šerkšnėnų kaimo bernų išdaigos. Tai įvyko jau po pirmojo pasaulinio karo. Ankstyvą žiemos rytą du linksmi vaikinai, apsiėmę baltais kailiniais, grįžo iš medžioklės. Netoli Lelaičių kopyčelės jie pamatė atvažiūjančią valstietį ir nusprendė jį pagąsdinti. Jie užlipo ant tuoros prie varpinės ir, pasiekę varpą, emė skambinti. Žmogelis, pasižiūrėjęs pro arklio ausų tarpą

(yra prietaras, kad, žiūrint pro arklio ar žuns ausų tarpą, galima pamatyti vėlinį arba angelą), pamatė, kaip jam prieblandoje pro rūką pasirodė du milžinus. Netrukus atstrado dar keletas valstiečių, važiuosų į Mazelkių turą, jų tarpe Žemalės bažnyčios maršalka. Su didžiausia baimė jie žiūrėjo į „milžinus“, bet kadangi kito kelio į Mažeikius nebuvo, pasiryžo važiuoti. Maršalka užsėdėjo ant kaklo rožantį, nusiėmė kepurę ir, kalbedamas „Sveika Marija“, emė žingsniuoti greta rogių, o paskui ji — kiti aštuoni valstiečiai, kai jie priartėjo prie kopyčios, išdaigininkai porą kartų iššovė į viršų iš medžioklinių šautuvų. Mirtinai pergąsdinti valstiečiai nukrito į roges ir nudamė Tirkšlių link.

Jau tą pačią dieną Mažeikiuose pasklido žinia apie „stebuklą“: prie Stirpeikos kapo skambinę du milžinai, atsivėręs dangus ir du kartus trenkęs perhanas. Sekmadienį per pamokslą Tirkšlių ir Žemalės klebonai graudeno žmones, kad katalikai mažai gerbia „stebuklingą“ dvarininką ir dievas juos už tai norėjęs nubausti. Visa laimė, sakė pamokslininkai, kad su valstiečiais važiuoję bažnyčios maršalka. Tik todėl žaibai išsisklaidė ore ir niekam žalos nepadarė.

Vėl prie Lelaičių kopyčios buvo pastatyta aukų dėžė, o stambus buožė Bogušauskas pats važinėjo po aplinkines parapijas, reikalaudamas iš žmonių aukoti ne mažiau kaip 10 litų naujos kopyčios statybai. Dalis surinktų pinigų teko Žemalės klebonui, už likusius Bogušauskas prisipirko naujų žemės plotų Bugenių ir Ratių kaimuose.

Sakoma, kad ir kaip virvelė vytusi, o galas vis tiek bus. „Stebuklo“ galas kunigų apmaudai buvo labai paprastas. Viena pamaldai moterėlė, besimelsdama prie karsto, užsėdėjo ir apvertė degančią grabnyčią. Liepsna sunaikino papuošalus ir dalį paties dvarininko palaikų. Po to kunigams jau buvo nelmanoma, nestatant savęs į juokingą padėtį, teigti, kad tai „šventas“ kūnas.

Šių dienų žmogui, ypač jaunimui, sunku suprasti, kaip natūraliai žmonės tikėjo kunigų pasakomis, jų fabrikuojamais „stebuklais“, kodėl jie taip lengvai atiduodavo į sutanuotų apgavikų kišenę savo sunkiai uždirbtą skatiką. Tačiau jau visi bažnyčios teiginiai apie dievą, pomirūnį gyvenimą, vėlinius ir angelus yra tokios pačios pasakos, kaip ir legenda apie „stebuklingą“ dvarininką. O atsiranda gi žmonių, kurie dar mūsų laikais joms tiki...

V. LAURAITIS

Politinį ir mokslinį žinių sklaidimo draugijos narys

NEPALIKIME GYVULIŲ BE PRIEŽIŪROS

Diena iš dienos vis mažėja nenulmto derliaus plotai mūsų rajono kolūkuose. Nuėmus nuo laukų derlių, žymiai padidėjo ganyklos, o kolūkių ir kolūkiečių gyvuliai daugiausia valkšto po jas palaidi, be jokios priežiūros. Dėl tokio kolūkių valdybų ir kolūkiečių neapdairumo, laikant palaidus gyvulius arti geležinkelio linijos, susidaro rimtas pavojus saugiam trauklinių eismui. O gyvulių suvažinėjimui daro kolūkiams ir kolūkiečiams nemažus nuostolius.

Nežiūrint pasitaikančių nelaimingų atsitikimų, dar yra mūsų rajone tokių kolūkių valdybų bei atskirų kolūkiečių, kurie ir toliau nesaugo gyvulių. Tai „Skodinio“ žemės ūkio artelės nariai P. Pastarnokas, J. Jonuška, P.

Tubelis, „Pakupio“ — L. Jakštas, A. Kaulakys ir kt., kurie, blogai prižiūrėdami ganomus gyvulius, jau neteko keleto.

Todėl kolūkių valdybos, kolūkiečiai niekuomet neturi pamiršti, kad gyvuliai, ganomi arčiau kaip trys šimtai metrų nuo geležinkelio linijos, visuomet turi būti prižiūrimi. Toliau ganomi gyvuliai turi būti laikomi nuolatiniame žmonių priežiūroje.

Jelgu žemės ūkio artelių valdybos, visi kolūkiečiai laikysis šių paprasčiausių apsaugos taisyklių, stropiai prižiūrės ganomus gyvulius, tai tikrai nepasitaikys nelaimingų atsitikimų, nebus nuostolių.

A. TRUŠELIS
J. STIMBIRIS
Kelio meistrai

Miškininkai šaudė taikliausiai

Neseniai rajono sporto taryba organizavo šaudymo iš mažojo kalibro šautuvo varžybas miesto čempionui ir pajėgiausiai šaulių komandai išaiškinti.

Individualiai geriausiai pasirodė Kupiškio miškų ūkio šaulių komandos atstovas A. Jasinskas, surinkęs 90 taškų iš 100 galimų ir A. Šeštakas (89 taškai). Jie tuo pačiu įvykdė III atskyrio reikalavimus. Neblogai pasirodė ir A. Mačinskas bei V. Kazlauskas. Komandiniai pirmąją vietą užėmė Kupiškio miškų ūkio šaulių komanda. Geriausi šauliai, o taip pat daugiausia taškų surinkusios komandos apdovanoti diplomais.

S. LISAS

Varžybų vyr. teisėjas

Tokių pėdsakų nepaslėpsi

— Alfute, su manim niekur nepražūsi... Nešiosiu tave ant rankų, — savu laiku kaip laputė kalbėjo Jeronimas Staniulis Alfonsai Dūdaitei iš Pamarnių kaimo. «Lukonių» kolūkie.

Prabėgo, palyginti, nedaug laiko, ir štai Alfonsas ir Jeronimas — jau vyras ir žmona.

...Nepraėjo nei metai, o Staniulis šiandieną nenori net prisiminti savo žmonos, kalbėtų gražią žodžių, nenori šiandieną prisiminti net savo vaiko. Paiko juos likimo valiai, o pats, atsikraustęs į Iečių kaimą («Vėžionių» kolūkis), vėl pradėjo pamėgtą dainelę:

— Genute, su manim niekur nepražūsi... Nešiosiu tave ant rankų...

Ir štai Jeronimas Staniulis vėl «jaunavedys», vėl «jaunas» Genės Kuprėnaitės vyras.

Nepatiko ir čia Staniulius. Pirmiausia jis, dirbdamas «Vėžionių» kolūko karvių melžėju, visiškai apleido darbą, iki kraštutinumo nesugyvena su naująja žmona, dažnai ją muša.

O kaip gi su pirmąja žmona? Ar padeda Staniulis jai auginti vaiką? Ar moka priklausančius jai alimentus? Į viską galima atsakyti trumpu žodeliu — ne.

Laukia kūdikio ir antroji Staniulio žmona, o pats Staniulis jau ruošiasi palikti ir ją.

Kai atsilankėme pas Staniulį, jis viduryje baltos dienos miegojo ant pečiaus. Nors «Vėžionių» kolūkiečiai plūšė jo laukuose, skubėjo doroti derlių, tačiau Staniulio tas, matyt, nei kiek neįaudino.

— Jau norėjome atleisti Staniulį iš darbo, — pasakė kolūko pirmininkas L. Blotnis. Vadinas, Staniulis tikrai tinginai, vengia aktyviau įsijungti į kolūkinę gamybą. O jei jau žmogus tinginai, apgaudinėja visuomenę, nebus iš jo gero vyro, nebus nuoširdaus, mylinčio tėvo.

žmones, jei ir toliau nesugyvens su šeima, pasėkmės gali būti tikrai liūdnos. Taigi, dar pats laikas rimtai apsispręsti, aktyviai įsijungti į gamybą, pasirinkti tikrąjį gyvenimo kelią. Ilgiau kolūkiečiui nenusiteikę savo tarpe laikyti tinginio, vėdinio.

A. PALIULIONIS

Redaktorius S. ZAUKA

Rokiškio pramkombinato dailės cechą priima iš kolūkių, tarybinų ūkių, organizacijų užsakymus Garbės lentoms, sienlaikraščiams, įvairioms standams, diagramoms, iškaboms stiklo ir skardoje pagaminti bei kitoms dailės darbams.

Direktorius

Bitininkystė — pajaminga ūkio šaka

Neseniai įvykęs rajono sodininkų draugijos narių susirinkimas svarstė bitininkystės plėtimo klausimą rajono kolūkuose. Pranešimą padarė LTSR Žemės ūkio ministerijos bitininkystės valdybos vyr. agronomas Vytautas Narbutas, kuris pažymėjo, kad mūsų rajono artelėse dar mažas dėmesys skiriamas bitininkystei. Iš 44 rajono kolūkių vos trylikoje teuzvelsti bitinai.

Sekančią dieną geriausiame rajono kolūkiniam bityne, esančiame „Norianų“ žemės ūkio artelėje, Vytautas Narbutas kolūkių bitininkams suruošė seminarą, kuriame tiesiog prie avilių dalyvavusieji mokėsi, kaip reikia bičių šeimas paruošti žiemai. Seminare taip pat gausiai dalyvavo bitininkai — mėgėjai. Daug ko galima buvo pasimokyti iš norianiečio — bitininko Antano Jasaičio. Jis šiais metais kolūkio bityną padidino 10 šeimų, o iš buvusios 21 bičių šeimos surinko apie 200 kg medaus.

Tokių rezultatų gali pasiekti ir kiti kolūkių bitininkai. Reikia tik nuoširdžiau padirbėti.

A. RIDIKAS

Rajono sodininkų draugijos valdybos narys

STALINO HELIU

4 psl. 1961 m. rugsėjo 30 d.

Red. adresas: Kupiškis, Vytauto 7, telefonas 54.

Spaudė Kupiškio rajono spaustuvė, Tarybų a. 16, telefonas 29.

„СТАЛИНО ГЕЛИУ“ — орган Купишкского РК КП Литвы и районного Совета депутатов трудящихся

Тир. 5.000. Утвар. Nr. 675